

Thiền Sư

Lương Sĩ Hằng

Melbourne, ngày 20-12-1984

Thiền Chung Tạm Biệt

Thiên Chung Tạm Biệt

Melbourne, ngày 20-12-1984

Hôm nay là ngày chung thiên, cũng là ngày chót trong 3 ngày Đại Hội Úc Châu. Các Bạn đã về đây sinh hoạt gia đình Vô Vi tại Úc Châu; huynh đệ, tử muội vui mừng trong lúc gặp gỡ cũng như trong giờ phút bàn bạc trong Đại Hội: chúng ta đã nuôi dưỡng tình thâm huynh đệ, tử muội, mong có ngày được tái ngộ đầy đủ.

Trong ba ngày, huynh đệ, tử muội chúng ta đã có một nếp sống khác thường, là chúng ta sống bất cứ nơi nào, ăn nơi nào, chung vui, đàm đạo, bàn bạc, trong con đường giải thoát.

Chúng ta tự phá mê, phá chấp, để xây dựng niềm tin

sẵn có của mọi cá nhân, hướng về Đấng Cha Lành, hướng về Mẫu Mẹ, hướng về tình thương bất diệt; chúng ta, trong tinh thần “Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu”, tham thiền nhập định, tưởng đến tình thương cao quý nhất, luôn luôn ân độ và trực triển cho chúng ta tự thức.

Đêm đêm các Bạn tu, cầu xin được sớm giải thoát, giải nghiệp duyên tại thế để được thanh thoát thăng hoa trở về Nguồn Cội. Người Cha yêu quý luôn luôn nâng đỡ, săn sóc, không bao giờ rời xa các Bạn; người Mẹ hiền cũng không bao giờ quên chúng ta: niềm thốn thức trong lòng, mọi người đã mang xác phàm, mắt phàm, tai phàm, miệng phàm, mũi phàm, một khối óc trần trọc tại thế, lại muốn tất cả những vị thiêng liêng phải trình diện trước mắt, mới đặt niềm tin; cho nên, càng tu càng trì trệ, nhưng không thấy rõ thiêng liêng đã ẩn tàng trong tâm thức của chính

chúng ta mà không thấy.

Thiêng liêng là ai ? Sự linh động sáng suốt trong tâm thức các Bạn hiện tại đang ngồi thiền, tại sao các Bạn cảm thấy, “Tui lằng lằng, lằng lằng được rút lên” ? Rút lên, các Bạn đi đâu ? Chúng ta đi về sở nguyện sẵn có của chính chúng ta: chúng ta biết quý yêu Mẹ hiền, quý yêu đức Diêu Trì Kiêm Mẫu đã vì chúng ta khóc thời như mưa, ngày đêm mong đợi, vì chúng ta đã lặn lộn trong cảnh đau khổ, mê muội, bị lôi cuốn, bị trói buộc bởi những hoàn cảnh bất chánh, quên nguồn cội; rồi đâm ra tưởng ta là nhứt, ta là biết, ta là quán thông ; nhưng mà kỳ thực chưa hiểu; chưa hiểu đến chính mình, làm sao quán thông được ?

Cho nên, mỗi mỗi tu chỉ có hành chút để trở về với sự chơn giác, lập lại trật tự với chính mình; nhưng mà trôi trôi, sụp sụp, không chịu tiến; bán tin bán nghi,

nghi kỵ đủ thứ, thiếu dũng, thiếu khai triển tâm thức.

Chính mình không tin cậy mình, làm sao tin cậy được Cha Trời, Mẹ Đất ? Ta ôm một cái thể xác cấu trúc bởi siêu nhiên tinh vi vô cùng; ai đã làm, ai đã độ, ai đã xây dựng cho chúng ta có cái cơ duyên ấm no, thức giác trên đường tu học? Nhưng ngày hôm nay chúng ta lại phản lại, và không thấy rõ cái điều sáng suốt đó luôn luôn ẩn tàng trong tâm thức của chính chúng ta: quên ta và không biết đường đi, tự hủy lấy tâm thức mà thôi, cho nên càng ngày càng trì trệ, tạo sự đau khổ, tạo nghiệp duyên và sự khổ buồn trong tâm thức. Cho nên, con người luôn luôn bị đưa vào trong xó kẹt, hết tiền nổi, nhưng dẹp cái cống cao ngã mạn, dẹp cái tự đắc tự cao là một đường lối dối hạng tâm thức rõ rệt, tưởng mình là hiểu hết.

Cho nên, cố gắng; chúng ta cố gắng, chúng ta mỗi

người chúng ta đều nằm trong cái trạng thái đó : đang bị kẹt vì tâm thức eo hẹp ; sống trong quảng đại quần chúng, sống trong sự hòa hợp cả Càn Khôn Vũ Trụ, nhưng mà không sao phát triển được cái kiến thức vô cùng, vì ta phải chấp, mê, mà không hiểu sự sai lầm của chính ta, cho nên vẫn kẹt và không tiến: mất quân bình, không được lên cao; mất quân bình không trở về với thanh tịnh !

Hiểu điều này, nhưng mà Trời Phật vẫn ban cái ơn cuối cùng ở Kỳ Ba đây, ban cái pháp rõ rệt khừ trước lưu thanh để cho hành giả tự hành, tự tiến, tự kiểm chứng từng giai đoạn, từng bước tiến sẵn có của chính mình. Nhưng rồi cũng bỏ công hành chút thôi ; muốn đạt tất cả, mà không được! Chúng ta cũng thấy rằng không được : lúc ta hành, ta muốn, với lời đại nguyện, với lời cầu xin ; nhưng mà không đến ; tại sao ? Vì sự động loạn, sự động loạn nhiều hơn sự thanh

tịnh ; làm sao chúng ta về với Đấng Thanh Tịnh được ? Đấng thanh tịnh luôn luôn, luôn luôn ở trước mắt, sau lưng, và ở trong ta. Không thấy: sáng tạo được ta ra, thì mới kiểm soát ta được ; nhưng mà ta không thấy, ta không thấy được sự kiểm soát tinh vi, một ý trí công cao ngạo mạn phản đối Bề Trên, không biết giá trị của Bề Trên, thì sẽ đưa tâm thức giới hạn và đi xuống mà không hay.

Các Bạn nên thấy ngoài trời là trống, nhưng mà rất tinh vi : đứng ngoài trời nói một tiếng, nghĩ một ý, thì lời nó mới đến nơi: Bề Trên hiểu hết, biết hết; nhưng mà có biết làm sao bây giờ; vì nó muốn mà! Người Mẹ Hiền chỉ dòm, đưa con muốn thì đưa con phải bị giới hạn; đại nguyện của nó, nó không có thực hành để tiến tới, và ngược lại nó muốn dùng sự sáng suốt của Bề Trên phục vụ cho chính nó! Nó đã phạm tội mà nó không hay ! Đau khổ vô cùng. Cho

nên, Diêu Trì Kiêm Mậu khóc thời như mưa; tại sao, tại sao có thức không dụng, có tâm không tiến, có trí không mở ? Thiếu hành, thiếu dũng, lê lét trên đường đời, trầm luân trong bể khổ, đa đoan, eo hẹp; không tiến triển được ; càng ngày càng đưa mình vào trong xó kẹt; thiếu thức hòa hợp, thiếu dũng khí trách nhiệm đối với chính họ ; chính gia cang họ cũng còn thoi thóp, huống hồ gì trách nhiệm của đại cuộc !

Cho nên, chúng ta thấy rằng rốt cuộc cũng phải tu ! Chư Tiên, chư Phật đã giảng lâm xuống Thế cho chúng ta thấy rằng mọi người phải tu mới có thành quả ở ngày hôm nay; vậy chúng ta không tu, làm sao chúng ta có thành quả ? Chúng ta cứ lý luận, tạo ra luận thuyết để bài bác mà bất minh sự tằm tối, thì tự tạo thêm tằm tối mà thôi.

Cho nên, trên đường tu học, chúng ta có cơ hội được

tương ngộ huynh đệ, tử muội, để thấy cái thâm tình của bao nhiêu kiếp, ngày nay có duyên lành mới tái ngộ, vui trong tình vui của thủ túc tay chân, chúng ta là một; luôn luôn đi trong tinh thần tha thứ và thương yêu, xây dựng, cởi mở.

Quý thay và lành thay, ngày hôm nay mọi người đã ném qua cái phương pháp “Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí,” và đã cảm thấy chính ta hằng tin cậy nơi sự thực hành của chính cá nhân, ngày nay mới gặt hái được một chút, mới buông bỏ tất cả những sự đố kỵ, tỵ hiềm lẫn nhau và xích gằn nhau, tuy phạm vi eo hẹp nhưng tâm thức lớn rộng; muốn làm sao sớm đoàn kết, sớm hòa hợp, sớm chung sống một nhà thanh thoát.

Thì trong cái nghiệp duyên bất chánh, tạo sự kỳ thị lẫn nhau: chồng vợ cũng bất an, cha con cũng bất ổn;

mà không hiểu nguyên do : có tiền kiếp mới có ngày hôm nay; mà tiền kiếp ta làm ác cũng không biết, cứ cho ta là phải ! Cho nên vì đó, càng ngày càng đắm chìm. Nếu chúng ta là người tu, chúng ta chấp nhận rằng, “Tiền kiếp tui làm sai, kiếp này tui mang họa là đúng,” thì luôn luôn chúng ta sẽ tiến trong sự bình thản, nhẹ nhàng, nhàn hạ ; chấp nhận là mở, là tiến, thì lãnh vực làm người chưa quán thông thì đạo làm sao thông được ?

Cho nên, làm người phải biết chúng ta có ý chí, chúng ta có phần Hồn, chúng ta có phần Vía, chúng ta có thể xác: Thiên, Địa, Nhân; có Trời, Người, Đất; xác chúng ta có tinh, khí, thần: tất cả những gì, thượng, trung, hạ cũng đều là ba cả. Trong cái Ba Giới này, Sanh, Trụ, Hoại Diệt tiến triển vô cùng; thức hồi sinh cũng vô cùng. Cho nên, chúng ta hiểu được con đường đi thì rất dễ đi; còn nếu không hiểu đường đi thì nay

hiếu được Định Luật Sinh, Trụ, Hoại Diệt; ngày mai cố chấp: “Tui sanh rồi, tui không sanh nữa; tui trụ rồi, không cần trụ nữa ; tui diệt rồi, không diệt nữa !” Làm sao được ? “Vì tui còn ngu muội tăm tối, chưa thức tâm, thì tui phải bước vào con đường luân hồi vầy xéo ?” để mới được trở lại là con người tại Thế để tiếp tục chuộc tội và ăn năn hối cải !

Đừng tưởng ngày hôm nay chúng ta được làm con người thì chúng ta trọn thức đó! Chưa trọn được : biết một góc nào thôi ; biết được phía bên tay trái, mà một góc nào thôi; còn phía bên tay mặt nó ẩn tàng, ẩn tàng biết bao nhiêu nghiệp duyên từ tiền kiếp ! Cho nên, các Bạn trên đường đi luôn luôn xảy ra những sự bất ngờ xảy đến : tình duyên cũng bất ngờ, kích động cũng bất ngờ ; toàn là những sự không mong muốn mà nó đến với chúng ta.

Cho nên, ngày Đại Hội là ngày huynh đệ trao đổi, bàn bạc, để xem thực chất của mọi cá nhân. Đó là tài liệu quý báu, đó là cuốn kinh vô tự chúng ta ôm lấy trở về địa phương mà nắm đó suy xét : hành động người này, hành động người kia, hành động người nọ; tâm thức người này, tâm thức người kia, tâm thức người nọ; cũng quy về một con đường tu tự giác, mới thấy rõ cơ Quy Nhứt Bề Trên đã chuyển cho chúng ta được có cơ hội tương hội trong tình cảnh thâm tình huynh đệ, tử muội, biết Hồn, biết Vía, chịu trở về với thanh cảnh căn bản của chính mình; nhưng mà thiếu hành, thiếu dũng mà thôi !

Vậy thì làm thế nào để đạt được hành, để dũng ? Cho nên, chúng ta siêng năng, thường nhật chiến thắng cái bản chất lười biếng sẵn có: biện hộ điều này, biện hộ điều kia, biện hộ điều nọ là lười biếng mà thôi; lý lẽ này, lý lẽ kia, lý lẽ nọ là lười biếng mà thôi

! Cho nên, chúng ta cầu xin Ông Trên xuống; những vị cao siêu Bên Trên xuống chỉ có rày chúng ta mà thôi ; không biết nói gì hơn. Vì sao Người rày chúng ta ? Người muốn chúng ta thức tâm buông bỏ tất cả sự cố chấp ham muốn đó để trở về với Người ; chớ không phải có ác ý đê bẹp chúng ta. Nhưng mà phàm tánh đề đối đãi ngược, ngược ngạo, nói : “Đây là tà ; đây là ma; đây là quỷ” mượn cơ hội chửi chúng ta; đó cũng là cái ý nghĩ phạm thượng trong hành giả Vô Vi vì không hiểu ; Bề Trên rất đau xót; nhưng biết làm sao ?

Đối với người chịu đi, chịu trở về Nguồn Cội, rúng động trong tâm hồn của nó, nó thấy nó vắng Cha nó, vắng Cha yêu quý nó từ bao nhiêu kiếp, vắng đấng Mẹ hiền từ bao nhiêu kiếp, lưu lạc tha phương cầu thực ; nó đau khổ vô cùng, rồi nó bơ vơ: nó đang bị nghiệp duyên, nó đang bị nhồi quả, nó đang bị vày xéo trong cảnh xâu xé luôn ; nó đang thoái bộ, không

tiên: chống ông Trời mà không biết giá trị ông Trời; làm sao chống được ? Chống một vị Tiên, mà không biết giá trị của một vị Tiên ; làm sao chống ? Chống một vị Phật, mà không biết giá trị của một vị Phật; làm sao chống ?

Chúng ta ở thế gian chống một con người, chúng ta phải dùng biết bao nhiêu tâm lý để chống ; nhưng mà rốt cuộc cũng chống không được ; huống hồ gì chống một vị Tiên, vị Phật ; thậm chí đi chống con ma nữa , càng nguy hại ! Chống cái phần vô thức thì trở lại chỉ hại cho ta mà thôi ; nếu chúng ta là chống một vị hữu thức, mà chúng ta tự đi tìm hữu thức, thì cái hữu thức sẽ độ chúng ta ; chống ông Trời, biết tu để đi tìm ông Trời, thì ông Trời lúc nào cũng giúp đỡ chúng ta có ngày hội ngộ; chống ông Phật, mà chúng ta cố gắng tu để ta đi gặp Ngài, nhất định có một ngày nào chúng ta sẽ gặp.

Cho nên, hành giả, trong một cuộc hành trình xa xăm, bao nhiêu chuỗi ngày đã ly biệt, ngày nay muốn có cơ hội tái hợp, đâu có mong mà được ! Phải hành ; phải đi ; phải trở về ! Không trở về, không sao được hết ; cho nên, bắt buộc phải thực hành.

Trong mấy ngày Đại Hội, chúng ta đàm đi, đàm lại, cũng đòi hỏi sự thực hành : chúng ta đã chung dùng bữa chay thanh đạm, công lao của biết bao nhiêu chúng sanh đã đóng góp cho chúng ta từng cọng rau, miếng cơm, miếng muối, gia vị, để cho chúng ta được tận hưởng; biết bao nhiêu công lao; chúng ta ăn bữa ăn mà không biết ý nghĩa của bữa ăn và không hòa tan trong ý nghĩa đó, và không ôm lấy tình thương sống động đó về với chúng ta, an ủi chúng ta từng giây phút làm cho chúng ta ấm no, thức tâm, sung sướng, nhẹ nhàng ! Chúng ta nên ôm lấy nó, giữ lấy nó, thì cái hạnh cao siêu chúng ta sẽ có cơ hội vun bồi.

Một cử, một động của chúng ta đều là do Bề Trên ân ban và sắp đặt cho chúng ta thấy càng ngày càng rõ rệt hơn con đường đi thanh thoát nhẹ nhàng nếu chúng ta hòa tan thông cảm với mọi giới. Chúng ta hạn nghịch thì chúng ta thấy nặng rõ ràng: tâm thức nặng, đầu óc không minh mẫn, đi đứng không yên, lảo đảo trong cái chỗ, kêu bằng bất mãn, thì không bao giờ tiến.

Cho nên, mỗi mỗi huynh đệ đã biết tọa thiền, giữ lấy quân bình trở về với thanh tịnh thì con đường xuất ra trở về nguồn cội không còn xa nữa. Cho nên, một số người đã thức tâm thấy rõ: hạ mình, và chúng ta phải tha thứ cho những người chưa hiểu rõ, và nên hạ mình xuống dìu dắt những người chưa biết đi. Cho nên, luôn luôn các Bạn phải ở trong tình trạng, trong vai trò nhẫn hòa hạ mình để nghe người chưa biết mà phê phán chúng ta; Người chưa rõ giềng mối để mở đường

đi, lại chặn đường đi. Cho nên, chúng ta phải hết sức kiên nhẫn: trong gia cang các Bạn có vợ, có chồng, có cha, có con ; kẻ thuận, người nghịch ; đương nhiên phải có.

Nhung mà cái bài kích động và phản động đó để cho tâm linh tiến : chúng ta nghịch họ, ngày nay họ nghịch chúng ta là đúng rồi ; chúng ta đã phê phán người khác từ kiếp trước, ngày nay người ta mới dùng những lời đing thép mà phê phán chúng ta ; cũng đúng rồi ! Lấy oán làm ân : mình thấy những cái kích động và phản động đều là hỗ trợ cho tâm linh tiến hóa ; thì chúng ta sẽ cảm thấy an và đại phước, thay vì những vị trước kia, “Tui đã kỳ thị ; tui đã đối đãi bất chánh với họ ; chừng nào tui mới trả được món nợ này ?”

Cho nên, giờ phút lâm chung, mọi người đã kỳ thị bất cứ bà con, anh em, bạn bè ; muốn ăn năn, lưu lại một

giây, một phút để năn nỉ người còn sống, “Tha tội cho tui” cũng không kịp.

Cho nên, ngày hôm nay chúng ta ngộ được những sự nhồi quả của gia cang, nhồi quả của tình đời, là chúng ta có cơ duyên tốt đẹp được hoàn trả những cái gì phản chiếu cái tâm thức của chúng ta, và thấy rõ hành động từ kiếp trước chúng ta đã làm bậy, làm sai, xấu xí, tăm tối ; cho nên ngày hôm nay đòi ăn mặc tốt, mặt mày duyên dáng, đánh phấn thoa son đủ chuyện, nhưng tại sao lại bị những sự phản nghịch đó ? Thì từ cái tốt của bề ngoài nó phản ảnh lại cái xấu của nội tâm chúng ta, đã nhiều kiếp chúng ta đã xấu và làm xấu cho nên ngày hôm nay chúng ta phải nhận lãnh cái xấu này.

Mừng được nhận; mừng được hoàn tất nhiệm vụ, thì người tu lúc nào cũng nhẹ nhàng, không nên chấp: không nên nghe một lời nói phản nghịch mà

đau buồn, về ngủ không được; người tu không quyền buồn, không quyền giận, không quyền hờn : nếu các Bạn tu có luồng điện, giận hờn thì người làm cho Bạn buồn, mà mỗi đêm Bạn cứ nghĩ xấu về họ, họ sẽ đau khổ ! Tạo thêm tội, tạo thêm nghiệp; rồi cái nghiệp đó nó sẽ kéo dài ; chừng nào mới giải được ?

Cho nên, trong kinh nghiệm ba ngày Đại Hội, huynh đệ, tử muội ngồi với nhau, bàn với nhau, xét lại : mỗi người có một tình cảnh gia cang éo le khác nhau, có một sự lầm lạc khác nhau, nhưng mà quy hội rồi, thấy rõ : “Chính ta sai ; đâu có ai sai !” Cho nên cố gắng để tìm lấy sự sai Bề Trên đã ân cần nhắc nhở, khuyên nhủ chúng ta ; luôn luôn đứng trước ngưỡng cửa chúng ta, nhắc nhở chúng ta từng điều sai quấy, và xây dựng những điều thiện lành sẵn có trong nội tâm chúng ta.

Người hành giả Vô Vi ngày hôm nay, khắp Năm Châu, đã hưởng không ít : tất cả những tài liệu quý báu đã quy tụ sẵn sàng để cho người hành giả Vô Vi ý thức mà vững tin với khả năng sẵn có của chính mình, phải tự tu tự tiến.

Trong nguyên lý tự tu, tự tiến là mới có cơ hội giải thoát ; nếu không tự tu, tự tiến, không còn có cơ hội giải thoát : nếu chúng ta ỷ lại Bề Trên hộ độ, ỷ lại bạn đạo hộ độ, ỷ lại người truyền Pháp hộ độ, thì càng trì trệ, càng lún sâu, và không tiến được.

Cho nên, ở đây có kẻ già người trẻ, những vị bộ lão tới ngày hôm nay mới thức tâm thấy rõ, “Tui phải hành ! Trước kia tui chỉ cầu xin mong cho gia cang tui được bình an, vì tui làm tướng cuộc đời tui là bất diệt. Đâu dè ngày nay tóc đã đổi màu, thân càng ngày càng lụn bại, tui mới thấy rõ : rồi đây tui phải ra đi. Đi đâu ?

Đi trở về quê nhà; đi trở về xứ yêu vô tận của Thượng Đế đã sắp sẵn, mùi hương thanh nhẹ của Mẫu Mẹ đã mang.

Trong lúc tham thiền, tui cũng đã hưởng hương vị rồi, không cần phải thắp cây nhang vật chất mới hưởng được mùi hương thanh nhẹ. Nếu tui bằng lòng tu trong sự thanh nhẹ thì mùi hương, mùi trầm, nó sẽ tràn ngập ngay trong tâm thức của mỗi chúng ta !”

Chỉ có hành giả mới hiểu được ; chỉ tự hành mới thấu đáo : càng ngày càng giảm sự mê muội, không đòi hỏi ăn nhiều, không đòi hỏi ngủ nhiều, nhưng mà thích làm việc ! Đó là lập đại hạnh ; càng tu, các Bạn phải dọn vào trong một nơi thức tâm, và thực hiện đại hạnh của chính mình.

Cho nên, con đường đi còn dài, nhưng mà chúng ta cố gắng rút ngắn: đối với Pháp Lý Vô Vi Khoa Học

Huyền Bí Phật Pháp thì các Bạn thấy con đường rút ngắn rất rõ ràng ! Trong ba ngày Đại Hội, những vị lớn tuổi đã lên nói với chúng ta biết rằng, “Tui tu mấy chục năm mà tui chưa hiểu; ngày nay tui bước vào Pháp Lý vòn vẹn bao nhiêu tháng, bao nhiêu ngày, tui đã hiểu được những cái gì.” Chắc sự sáng suốt của các Bạn đã phát hiện rõ điều này: con đường ngắn, đi nhanh, kết quả ở chỗ nào ; giá trị của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp ở đâu.

Có phải mỗi hành giả tự hành, tự đạt ; hay là không ? Hay là còn tiếp tục cầu xin, nhập xác, tạo luận thuyết này, luận thuyết kia, luận thuyết nọ ? Thiếu điều quỳ lạy yêu cầu chúng ta trở về Nguồn Cội ; nhưng mà rồi nghe đâu rồi bỏ đó ; hành không có bao nhiêu ; đòi hỏi thì nhiều !

Không nên tiếp tục phạm lỗi nữa ; sửa mình trong

đại nguyện thực chất sẵn có ! Chúng ta đã sống trong nếp sống khoa học hiện tại thì chúng ta phải thực hiện đúng theo đường lối của khoa học, là phải hành, phải tìm kiếm, khai triển, rồi nó mới tự đạt. Cho nên, Pháp có sẵn, đường mòn có sẵn, hành giả có tâm, ắt là phải đi đến : cái tâm thực tiễn xây dựng phải lật đổ nội bộ trong nội tâm ; nội bộ tăm tối, nội bộ si mê, nội bộ mê chấp, phải gạt bỏ nó qua một bên, rồi đem lại cái thức hòa đồng khai triển đồng đều trong nội thức, nhiên hậu mới thanh tịnh thặng hoa. Cho nên, chúng ta rất đại phước đức.

Rồi đây các Bạn trở về nhà, nghiền ngẫm lại, chúng ta thấy phước đức: nghe lại cuốn băng những chuỗi ngày chúng ta đóng góp cho chung, và chúng ta thấy rõ rằng chúng ta sẽ làm được: chúng ta thấy rõ quyền năng sẵn có, tự biết, của chính ta: không còn lệ thuộc ; chính ta là chủ ; chủ của tiểu thiên địa này,

phải đóng trọn một vai trò của Chủ Nhân Ông rõ rệt, trách nhiệm điều khiển tiểu thiên địa này: hôn, vía qui tụ hòa hợp với càn khôn vũ trụ; làm điều lớn, không làm điều nhỏ ở tương lai.

Gải thoát là làm điều lớn ! Chúng sanh đã kinh sợ, ai cũng sợ chết; chúng ta là người đi trước : tu học để khám phá cái chết, và sẽ tiêu diệt cái chết, không còn chết nữa mới là con người tân tiến của thế kỷ khoa học. Tương lai chúng ta sẽ đạt và dự cuộc trong cảnh siêu văn minh sắp tới. Bề trên sẽ quang chiếu cho Bạn đạo Vô Vi khắp Năm Châu không ít, chỉ rõ, vạch đường rõ rệt; chỉ chờ hành giả đi mà thôi !

Cho nên, hiện tại tại sao các Bạn nói : “Đêm nào tui cũng tu, mà lại nghe ông Tám nói tui không tin tu thiền ?” Tu thiền trong 1 tiếng, 2 tiếng, nhưng mà ban ngày còn lý luận cố chấp, không chịu hòa tan, không

chịu quy nhứt tâm thức ; còn so đo, còn eo hẹp; tạo sự chậm tiến ban ngày, rồi ban đêm ngồi một tiếng; làm sao đủ ?

Ban ngày đi làm, không xét rõ : “Đây là ân huệ của Thượng Đế cho tui có cơ hội làm; tui sung sướng lắm; tui được nhìn mặt huynh đệ, tử muội trong cả càn khôn chung với tôi trong một công xưởng ; tui được thấy rõ những sự tiến triển của vật chất trước mặt tui; tui được thấy rõ vật chất đã và đang điều luyện mới thành sự công hiến cho quảng đại quần chúng; tui ở trong cái duyên lành khai triển. Tui lại so đo thấy tui làm nhiều quá, tui khổ quá, người kia giàu quá, tui nghèo quá” ; nhưng mà không thấy cái thức bình đẳng rõ rệt, là hít thở như nhau ; nhiều khi so đo trong buồn tủi, tính từ giờ, từ phút lợi, hại ! Để chi ? Để tạo sự trì trệ cho chính mình, chớ không có tranh đấu được việc gì hết.

Sân si, buồn tủi tái phát trong ngày, thì ban đêm tu cũng không có thành đạo! Cho nên, chúng ta phải hòa tan ngay lúc ban ngày, ngay lúc ta làm việc, lúc sự mưu sinh hiện tại : chúng ta đã sống với Thượng Đế, Ngài đã sống với ta, Ngài đã làm cho cái nền, cái nền móng hóa hóa sanh sanh ; ta là người tiếp tay để khai quang tất cả những gì đang còn tăm tối và chưa khai triển. Niềm tin liên hệ đó không ngừng nghỉ, thì ngày hội ngộ của các Bạn đối với Thượng Đế không xa: các Bạn luôn luôn việc làm phải làm, càng làm càng thích thú, càng làm càng minh mẫn, càng làm càng sáng suốt !

Vui trong hạnh từ bi cởi mở: Ngài đã cho ta rất nhiều cơ hội ; cho ta miếng da là cái áo của Cha Mẹ đã ban ; ngày nay cộng thêm một cái áo bên ngoài để cho được ấm hơn, tốt hơn, khỏe hơn, đúng theo sự mong muốn của thể xác. Nhưng Ngài cũng chiều lòng để cho

chúng ta có tất cả : sự văn minh này đến rồi phát khởi sự văn minh kia, đưa vào trí óc của nhân sinh, chuyển hóa sự sáng suốt vô trong nhân sinh càng ngày càng hiểu, sáng suốt hơn, càng làm sao tinh vi hơn, tốt hơn.

Chúng ta thấy rằng cái tương ứng của Bề Trên đối với chúng sanh không ngừng nghỉ, tùy theo trình độ mà chuyển hóa. Cho nên, chúng ta chịu hòa tan thì chúng ta thấy rằng Thượng Đế đâu có bỏ chúng ta, Mẹ Hiền chúng ta đâu có bỏ chúng ta : luôn luôn làm việc với chúng ta, và xây dựng cho chúng ta trở nên một tâm hồn quảng đại vì quần chúng : quần chúng là ta, ta là quần chúng; càn khôn vũ trụ là ta, ta là càn khôn vũ trụ.

Ngày nay các Bạn đã bước sâu vào con đường triết lý, và nằm hẳn trong chân lý bất di bất dịch biết được giá trị cấu trúc siêu nhiên của thể xác này, 7 ức niên mới

trụ thành một hình sắc ! Quý thay và lành thay, ngày hôm nay, các Bạn mới biết được, “Tui là người tất nhiên điều khiển cái thể xác này !” Trước khi các Bạn chưa tu cái Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp này, các Bạn chưa bao giờ nghe được, “ Tui làm chủ tui ; tui sống đây nhờ Ông Trên, chớ tui không biết làm chủ tui !” Các Bạn tu cái đạo gì cũng vậy, chỉ biết nhờ Ông Trên thôi.

Nhung mà ngày hôm nay chúng ta ý thức được trách nhiệm trầm trọng, là chúng ta phải làm chủ ; nhận hòa để học sự sáng suốt của Bề Trên; nhận hòa để chứa đựng chân lý bất diệt trong nội tâm.

Cho nên, rất may, đại phước cho chúng ta có cơ hội được làm sáng tỏ mọi sự việc trong tâm thức của chúng ta : rồi phạm vi học hỏi tại thế gian, với phạm vi tu thiền, hai cái phạm vi nó khác xa nhiều ! Chúng ta so

sánh : trước kia chúng ta học được bao nhiêu, chúng ta tưởng là đầy đủ ; nhưng ngày nay tu thiền, thanh tịnh rồi, những phần chúng ta đã học chả có được bao nhiêu ! Kỳ thật, thực chất của chúng ta trở về với kinh vô tự ngày hôm nay, nó lại sống động siêu diệu khai triển vô cùng : “Nhất ly thông, vạn lý minh” nó sẽ đem sự sáng suốt vô cùng cho chính chúng ta.

Cho nên, các Bạn càng tu càng chuyên nghiệp; nên nghiên cứu trong thực tế, và tự kiểm chứng mọi hành động mỗi khi sau lúc thiền, lúc làm việc, lúc ăn, lúc ngủ ; rồi đây các Bạn sẽ tự kiểm soát: bỏ công thực hành Pháp Lý Vô Vi : Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, rồi tự nhiên các Bạn sẽ đi tới cái giới tự kiểm soát và tự quán thông, minh cảm cả càn khôn vũ trụ; các Bạn mới thấy rõ Diệu Pháp giá trị vô cùng : “trong Không mà Có” ; thay đổi trong tiến triển vô cùng, chớ không nên dậm chân một chỗ !

Cho nên, càng ngày các Bạn càng tu, càng nghe càng, càng nghe những lời tui nhắc nhở thì các Bạn thấy sự trì trệ của chính Bạn ở chính Bạn phải ăn năn. Không phải Bề Trên không sáng suốt ; rất sáng suốt ; rất chung sống với Bạn, không lìa các Bạn : bất cứ ở nẻo hóc nào cũng vạch rõ sự sai lầm của chính Bạn ; nhưng mà các Bạn còn mê muội chưa hiểu đó thôi : công cao ngạo mạn, ôm lấy bản chất tâm tối mà không chịu đả phá cái tự ái để thức tâm.

Cho nên, nhiều Bạn đến giờ phút lâm chung, kêu danh tui ; tui biết ; đến cơn nguy biến, cũng kêu danh tui, tui hiểu. Tại sao những người đó lại kêu ? Kêu để làm gì ? Muốn cầu tiến ư ! Không ! “Tiếc rằng tôi không nghe lời, ngày hôm nay tui mới sa ngã !” Thấy rõ con đường sa ngã đi xuống như thiêu thân. Cho nên, chúng ta thấy trước hơn là thấy sau ; chúng ta hiểu trước hơn là hiểu sau ; phòng bệnh hơn là để nó xảy ra

bệnh. Cho nên, chúng ta có cơ hội lui về trong thanh tịnh, và cũng có cơ hội tự kiểm điểm không còn buồn ; cố gắng nghiên cứu : trong một phút, một giây, là sẽ đảm bảo.

Cho nên, quý thay và lành thay, tui được khỏe mạnh, âm thầm truyền cảm đến với các Bạn, và chung sống với các Bạn trong ba ngày Đại Hội: chúng ta gần nhau nhất, thương yêu nhau, xây dựng cho nhau, ôm lấy nhau tùy theo trình độ khả năng mà đi.

Cộng đồng Vô Vi là đa diện ; tui mong rằng tương lai các Bạn sẽ thay tui và nói lại với tất cả mọi người nên trở về với chính họ, đừng hoang phí thời gian vàng ngọc được luân hồi tại thế gian : bước vào trong trường học, đại học tinh vi này, mà không học thì rất uổng.

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của các Bạn, và chúc các
Bạn tâm thân an lạc.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên